

Per una socialdemocràcia de combat

JACQUES JULLIARD

LE NOUVEL OBSERVATEUR, 16/07/09

Traduït per Raimon Obiols

És una gran paradoxa: mentre els socialistes retrocedeixen a tot el món, la idea socialdemòcrata progressa i fa conversions, entre les quals les de Sarkozy, Obama i Benet XVI. Parlo dels discursos; els actes són una altra cosa. Sarkozy una vegada ha arribat la crisi s'ha guardat a la butxaca tots els temes amb els que va ser elegit (liberalisme, desregulació, model nord-americà) i en el seu lloc ha situat tot el que abans provocava la seva ironia o el seu furor (denúncia de la immoralitat del capitalisme financer depredador, paper regulador de l'Estat, excel·lència del model social francès). És per fer meditar als seus admiradors, que parlen de la seva coherència, la seva preparació, els seus plans, oposats a la improvisació permanent de Ségolène Royal, etc. I amb això ha guanyat les europees.

Amb Obama és una altra història. El nou president ha fet el contrari que el seu predecessor, Bush, en quasi tot (política exterior, ecologia, economia, previsió social), actuant més que com un socialdemòcrata com un partidari del New Deal de Roosevelt, adaptat als temps moderns. El que compta és el retorn de l'Estat. Bush tenia la filosofia del deixar fer, d'accentuar les desigualtats; Obama és intervencionista i regulador. Canvia tot, començant per la imatge dels Estats Units en el món. En el cas de Benet XVI, acaba de publicar una encíclica de to clarament socialdemòcrata, "Caritas in veritate", criticant els excessos del benefici, les disparitats entre rics i pobres, la tirania del mercat, el despotisme de la tècnica i demanant el desarmament i la creació d'una autoritat política

mundial. De fet, ha seguit els passos de Lleó XIII i la seva encíclica “Rerum novarum” (1891) que ja criticava els excessos del benefici i demanava la primacia de la qüestió social sobre la lògica econòmica.

Amics socialdemòcrates, heu vençut. No és veritat que l'economia de mercat s'autoreguli, que sigui capaç de prevenir les crisis, que l'afany de benefici sigui el motor del creixement, ans el contrari, és un factor antiproductiu, una de les bases estructurals de la crisi. Els socialistes han de tornar als seus orígens i mostrar als pobles, que porten decennis absorbint la doctrina liberal, on hem arribat. L'objectiu d'una política socialdemòcrata és deixar fora de la circulació una classe econòmica i financera que ha fracassat. Seria escandalós i aberrant que aquesta classe sortís indemne de la crisi que ha provocat.

Els socialistes necessiten homes nous, lliures de compromisos amb els bancs i el món dels negocis. Quan els homes polítics de la mateixa classe freqüenten els mateixos llocs, porten la mateixa vida, comparteixen vacances, dones, inversions bancàries i defensen sense convicció idees polítiques diferents es mostra la misèria de la política, la seva mentida. És per aquest concubinatge de molts dels seus dirigents que la socialdemocràcia s'està extingint. Si la socialdemocràcia no és més que una submarca amb coloració social d'un sistema financer basat en els tripijocs, no ens sorprenguem de veure com el poble li gira l'esquena. Necessitem una socialdemocràcia de combat, no de conveniència i compromís amb l'adversari.